

Blind Guardian

Recenze – Nightfall in the East (2 CD bootleg, time 69:46 + 54:49)

CD 1 - Obligátní počátek War of Wrath zahajující loňské evropské turné taktéž zahájil k závěru roku se konající cestu po Japonsku, konkrétně v Tokyu 3. října 1998. A již od počátku naprosto jasně rozeznávám zvukový rozdíl mezi evropským a japonským záznamem. Mou domněnku potvrzuje halasný pokřik na kapelu, která pravděpodobně ještě za zvuku mluveného slova vstoupila na pódium, aby tak během prvních tónů Into the Storm obdržela obří ovace, jenž gradují ihned v prvním refrénu We are following the will of the one...který si publikum doslova zahřmělo. Avšak zpátky k onomu zvukovému rozdílu. Na tomhle bootlegu totiž zřetelně rozeznáte hloubku prostoru (asi díky výšce haly), který dodává zvuku rozlehlost (super slyšitelné jsou bicí a zpěv), zato však nikoli hutnost (spodek, čili beglajt, je na tom dost bídňě), což má za následek, že z kytar jsou velmi dobře slyšitelná sóla, nikoli však staccato (rašple). Překvapuje mne, že i na 2-CD (časově dlouhý záznam) jsou použity mezi skladbami sestřihy. To už ale hraje stará známá Lost in the Twilight Hall, v níž si vždy u jedné pasáže vzpomenete na Kai Hansena. Zatím se zdá, že kapela kopíruje evropské turné, a tak je oznámena Ashes to Ashes, na níž po pár děkovačkách v japonštině navazuje (šeptem oznámená) valčíkovská Nightfall, v níž si Hansi ke konci sáhne do vyšších poloh hlasivek, aby se tak připravil na (pro mne naživo velkou raritu) Black Chamber hranou jenom s piánem. A při poslechu mne napadá, že tohle je něco jako verze číslo tři, neboť první albová verze z alba Somewhere far Beyond byla na albu The Forgotten Tales pěkně přearanžovaná do verze číslo dvě, a tady živě se zdá, že Hansi ještě více přidává na dramatickosti mezi jednotlivými textovými pasážemi, když místy pěje ještě slaběji a místy ještě zuřivěji, jak na oné druhé verzi. Tahle zmírňující vložka je však záhy oživena (pro mne naprostou odrhovačkou, ale pro mnohé například dle recenzí nebo dle vývoje v naší topparádě jedničkovou) pumpující a zpěvnou věcí Valhalla. Obligátní konec téhle skladby za zvuku rozloženého akordu je opět odzpíván za Hansiho dirigence celou halou. Poděkování za spoluzpěv též oznamuje (živě taktéž raritní) skvělou The Mordred´s Song a dodávám, že skvělou též po zásluze zvukařově (mix mezi rozloženým akordem a beglajtem se zpěvem je absolutní). Po čase je to také věc, v níž si uvědomíte, že kapela na turné používá klávesáka, který svou přítomnost záhy potvrdí úvodem ke The Script for My Requiem. Nutno přiznat, že sem tam od počátku akce se zachvělo ucho mé při chybičce v rytmu či sólu, ale tónový úlet (nebo rozladění vlhkostí?) počátkem sóla v téhle skladbě, již stojí za upozornění. A po záprahu opět zpěvné zklidnění v melancholické The Bard´s Song, v níž je milé slyšet cizojazykozemce velmi nahlas ve chvílích, kdy Hansi vynechává celé věty. Však to také na závěr komentuje slovy very nice, na což v zápětí vítá další štych pokřikem welcome...Welcome to Dying, jež opět v refrénu zazní celou halou. Jako byste si v té chvíli říkali v duchu něco o časem prověřených starých flácích. Následná chvílka povídání nasvědčuje tomu, že přichází něco mimořádného. Předehra v tichu prořatá Hansiho úvodním nápěvem k Blood Tears a vy jste na štopkách, protože tohle (asi) v Evropě ke slyšení nebylo. Zadní vícehlasy v refrénu (Blood tears I cry...) vám opět protáhnou uši, protože zatímco Hansi stupňuje tóny směrem vzhůru, zpívající zbytek kapely směřuje se zadním vokálem dolů, a to zprvu zapůsobí dost disharmonicky. Jinak za postřeh stojí i to, že

publikum není takřka slyšet, a že konec skladby patří opět Hansiho pokusu o vyšší nápěv. Time What is Time má být připomínkou dynamičnosti v melodice pro kapelu tak typické. Chvillemi se mi však zdá, že Hansi začíná ztrácet dech (má už taky za sebou hodinu naplno). Rozložený akord je závěrem skladby za rytmického potlesku připomínkou toho, že přechod do klávesového outra, který kapela použila na záznamu k albu Tokyo Tales dnes již zde nemá opodstatnění.

CD 2 - Druhý disk začíná další nepříliš hrávanou Bright Eyes, která dává v refrénu opět prostor bardům s přihmouřenýma očima. U rarit zůstáváme, neboť následuje skvěle odehraná Thorn. A přestože mezi skladbama (ne vždy je teď záznam střížen) Hansi trochu odpočívá, s novou vervou rozezpívává starou známou ho, ho, ho, ho...the morning sun of Dune...Traveler in Time, která opět doplňuje energii v publiku. Pomalu však začíná příprava na závěr (není divu), což je naznačeno následně uzemňující Imaginations from the Other Side. Na loučení typu see you again, we love you all...však místní reagují zvýšenou frekvencí potlesku, což mi po čase připomene pořekadlo: jiný kraj - jiný mrav. V Japonsku je totiž za největší vyrvál na koncertě považován občasný výkřik a halasný potlesk. To proto, že v těchto končinách koncerty většinou začínají kolem šesté či sedmé večerní, aby nedocházelo k narušování nočního klidu (narozdíl od zvířecí Evropy). Bez přerušení tak zaslechnete minutový aplaus, který vrátí kapelu zpátky na prkna, aby Hansi oznámil specialitu v podobě Time Stands Still (At the Iron Hill), před níž se jeden z kytaristů kratičce procvičí na stupnici v rytmu rock and rollu. A protože Japonci musí zaplatit víc jak za CD, tak i za živé show (podle mých informací až 40 \$), je zřejmé, že dostávají zaslouženě též víc, než my v Evropě, a to jak na raritních bonusech, tak i naživo...nezkrácená verze klávesové a efekty obohacené Lord of the Rings, je toho za chvalozpěvu přítomných příkladem. Druhé loučení částečně s japonským komentářem obstarává pak And the Story Ends po níž je aplaus spojen ještě s vyvoláváním jména kapely. Druhý návrat pak zvedá pozornost každého s nahuštěnou Mirror Mirror (jasně, že publikem takřka celou prozpívanou, přestože Hansi jede naplno). Další kratičké loučení s pokřikem však již dává tušit blížící se Final Chapter (Thus Ends...), která z playbacku ukončuje velmi příjemný, i když nikoli superživoucí, pirátský záznam.

Redaktor: Milan Škoda (Český fanklub Blind Guardian)